

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NODUM ALTARIA

XXXI. ÉVF. 1931. JÚLIUS—AUG.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.

Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

VIRGO IPSUM, QUEM GENO

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI

CUJUS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Ha ismernéd az Úr ajándékát. — *Dr. Hauser Ignác:* A szentáldozás, mint erőforrás. — *Dr. Bárány József:* A gyakori szentáldozás a tiszta örömek forrása. — *Központi:* Nyári imaszándékunk. — *Dr. Nagelreiter Alajos:* Az Eucharisztia többszörös csodája. — *Eöri János:* A társadalmi kérdés és az Oltári-szentség. — *Király Ödönne:* Huszonöt éves találkozó. — A Szent Szív tisztelete hajdan és ma. — A józsefvárosi Oltáregyesület 10 éve. — *Krónika.*

Az oltáregyesületek vezérkarát szeretettel kérjük, hogy kövessenek el mindent az oltáregyesületek lüktető élete érdekében. Szívesen foglalkozzanak taggyűjtéssel és a jelentkező új tagokkal. Tegyék minél vonzóbbakká az oltáregyesület ájtatosságait és propagálják a tagok között az Örökimádás folyóiratot.

De gondoljunk a távolabbi jövőre is és alakítsuk meg a gyermekek között az *Eucharisztikus Gyermekszövetséget*, amely mintegy a gyermekek oltáregyesülete és egész biztosan legjobb nevelő a felnőtt korban oltáregyleti tagságra. Központunk szívesen megküldi a szövetség vezérkönyvét azoknak, akik vele foglalkozni kívánnak.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Kis szent Terézia szelleme	3.50
Egyes példány	— .25	Litánia latin szöveggel... ..	— .05
Régi teljes évfolyam... ..	1.20	Litánia szent Józsefről	— .05
Régi egyes példány... ..	— .10	Levelezőlapok «Örökimádás-temp- lom»	— .10
Az O. E. Útmutatója	— .80	«Kánter Károly»-emlékkép... ..	— .05
Vezérkönyve... ..	— .80	«Jézusom Örömom» folyóirat, elő- fizetés egész évre	1.60
Felvételi füzet	— .10	Egyes példány	— .16
Félszázados története	3.—	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	— .32
Érme	1.—	Indulója	— .08
Szervezése és működése	— .10	Kis Örökimádás imakönyv	1.—
Jézus Szíve hónapja, füzve... ..	— .30	Fehér lilium	— .15
Kötve... ..	— .60	Az isteni Gyermekbarátnál ima- könyv... ..	1.50
Nádasdy «Havi magány»	— .80	Hozzávaló énekpótfüzet	— .50
Szent Zita élete	— .20		
Egyszerűbb kiadás	— .10		

Ha ismernéd az Úr ajándékát...

JAKOB kútjánál szólott így egykor az Úr. Szavai a kegyelem alkalmának megbecsülésére vonatkoztak. Mi most az Ő szavait a minden kegyelem forrásának, a legfölségesebb Oltáriszentségnek megbecsülésére vonatkoztatjuk és kérdezzük: Mi lenne akkor, ha mindenki tökéletesen ismerné az Úr legnagyobb ajándékát: a legfölségesebb Oltáriszentséget?

1. *A legnagyobb harmónia uralkodnék a társadalomban.* Az Úr jelenlétének tudata a legjobb életregulázó tényező. Hisz minden természetfeletti jócselekedethez, érzelmehez, vagy akaráshoz kimondhatatlan erősegítséget nyújt az a tudat, hogy velünk van az, akinek törvényeit, parancsolatait, életpéldáját életem zsinórmértékéül választottam; Őhöz nem lehetek hűtlen s azért nem tehetek semmi olyant, ami az Úr szellemével ellenkeznék. Sőt! Teljes erőmből, szinte lelkesedéssel iparkodom kedvében járni azzal, hogy oly tökéletesen utánzom Őt, amilyen tökéletesen csak lehet és szinte versenyre kelek másokkal abban, hogy lehetőleg mindenkinél jobban közelíthessem meg Krisztust. Milyen gyönyörű eredője volna ezeknek a törekvéseknek! Milyen biztos alapot nyújtanának az egymással szemben álló emberek (politikusok, szociális kérdés, gazdasági immoralitás, önzés, világnézeti különbségek) különféle akarásai harmonizálásához. Ha az eucharisztikus Jézust ismeri a világ, Ő jelenlétével mintegy hatalmas erőközpont egyensúlyban fogja tartani a társadalmi törekvéseket.

2. *Igazi lelkiélet volna a világon.* «Azért jöttem, hogy életük legyen és bőségesen legyen.» Ezek a szavak a lelkiéletre vonatkoznak, amelyet tényleg Krisztus Urunk honosított meg a világon. Volt ugyan eljövetele előtt is az egyes ószövetségi szentekben, de az inkább az istenfélelem keretei között maradt. Az Istennel való egyesülés lelkiéletét isteni Üdvözítőnknek köszönjük. Nemcsak tisztán megvilágította előttünk, hogy mi az igazi élet, de ismervé gyarlóságunkat, igazi életforrást nyitott az Eucharisztia alapításával. Ennek a szentségnek legfőbb rendeltetése az erőnyújtás. Azért van kenyér alakja,

táplálék módjára való vétele és azért van előírva a szentáldozáshoz a halálos büntől való mentesség, mert enélkül nincs joga az embernek ahhoz, ami az Istennel való egyesültség (az igazi lelkiélet) legfőbb tényezője. Igen, az Eucharisztia körül lehetséges telített életű lelkeket látni. Az emberiség lelki vánnnyadt-sága, ténfergő bódultsága, és ürességtől kongó — modernnek, előrehaladottnak, technika vívmányainak nevezett — klazúrja mind csak haldoklás Krisztus nélkül, aki az Eucharishtiában valósággal a Paradicsom életfáját állította bele az Anyaszentegyházba. Csodálatos, hogy az egyházon kívül oly sok szép erény és lelkiség mellett sincs sehol igazi lelkiélet, mert nincs ott az Eucharisztia. A protestáns felekezetekben nincs igazi lelkiélet s ha van igazi reá való törekvés, ez mindig az Anyaszentegyházba való visszatéréssel végződik. A lelkiélet természetfölöttisége újra hatalmas tényezője volna az emberek békéjének és boldogságának is. Mint egykor a zsidóknál a theokrácia (Istennek teljesen érvényesülő uralma) az Eucharishtiából táplálkozó lelkiélet reparálna úgyszólván mindent, amit a bűn elrontott az emberiségben: boldogító egyöntetűséget eredményezne az eucharisztikus Jézus egységes irányításában.

3. *Kimondhatatlan tisztelettel és megbecsüléssel volnának az Eucharisztia iránt.* Mint egykor Júdás ajkáról, sajnos, most is sokszor halljuk még katolikusok ajkáról is, hogy minek az a pompa és kiadás, amit az eucharisztikus körmenetek, oltárdíszítés, egyházi ruhák körül kifejtene. Nem hallanánk ilyen megjegyzéseket, ha tényleg tudnák az emberek, hogy mi is valójában az Eucharisztia. Nem jogtalanul nevezük még vérszegénynek sok helyütt a katolikus nép eucharisztikus hitét. Amíg tere-ferével a templom előtt várnak a vasárnapi szentmisére és úgy kell erőszakolni az úrnapi sátorhoz való gallyak összehozására, esetleg túlfizetéssel azokat a katolikus gazdákat, akik valamikor (még 15 évvel ezelőtt is) valóságos kítüntetésként vették e kötelességet, amíg a templomban ide-oda tekintgetnek, sugdosnak az emberek, bizony messze vagyunk attól az állapottól, amit az Eucharisztia igazi ismerete eredményez külsőségekben is. Van az országban egy sváb falu, Budaörs, amelynek lakói még most is, már hetekkel előbb készülnek az Úrnapijára. Bejárják szinte a körülöttük levő vármegyéket virágokért, s a tehetősebbek 100—200, sőt 300 P-t is áldoznak arra, hogy a szentségi Jézus 3 kilométeres útján végig 2 méter széles vastag virágszőnyeg legyen. «Megfüröszöttem a lelkemet boldogságban, kigyönyörködtem és kisírtam magamat Budaörsön az úrnapi körmeneten, mert ami ott van, az igazán megfelel az Eucharisztia hitének s a szentségi Jézus isteni méltóságának» — mondotta egy budapesti úriember.

S hogy ez másutt is így legyen? *Semmi más, mint apostolkodás kell hozzá.* Nemcsak az anyagi jólét, hanem az igazi buzgó lelkiélet alkot szépet. Budaörsön sem a gazdagok 100—300 P-ös adományai, hanem az Eucharishtiáért lelkesedő egyszerű emberek lelkes utánajárása hozta össze azt a kb. tíz vagón virágot, amely oly impozánssá tette a szentségi Jézus úrnapi diadalmenetét.

Beszéljünk többet a legméltóságosabb Oltáriszentségről. Ismertessük az Eucharisztia kultuszát, szóljunk az Oltáregyesületről, élesztgessük az Eucharisztia iránti szeretetet; mindezt mindig a szeretet találékonyásával, türelmével. Azoknak, akik a legméltóságosabb Oltáriszentség közelében békés, boldog lelkiéletet élnek, különösen szent kötelességük ez.

Nem ábránd az, hogy «ha mindenki ismerné az Eucharisziát», átalakulna a világ. A kovászt bele kell vegyíteni a még érintetlen lisztömegekbe, hogy kenyér legyen belőlük, az Eucharisziával is meg kell ismertetni, át kell kovászítani a lelkek nagy tömegét, hogy ennek a Kenyérnek megfelelő élet gyökerezék beléjük.

Mátrai Gyula dr.

A szentáldozás, mint erőforrás.

A NAGY MINDENSÉG kétfajta erőt ismer, a fizikait és a szellemit. A szellemi erő ismét kétféle, ú. m. értelmi és akarati erő. Valamennyi között a legnagyobb és legfontosabb az akarat ereje, mert ez szolgálként felhasználva az értelem erejét, uralma alá hajtja a világ minden fizikai erejét és a maga céljaira fel tudja használni.

Az élethez erő kell. 1. Erő kell akkor, ha különleges sorscsapások, betegségek, szegénység, halál, csalódás látogat meg bennünket. 2. Erő kell akkor is, ha ilyen sorscsapások nem sujtanak, erő kell a mindennapi élet leélésére. Arcod verejtékével eszed kenyered. A mindennapi élet robotja, a kenyérkereset nagy gondja minden időben erőt kívánt, de különösen erőt kíván manapság, amikor a becsületes munkának nincs értéke, hanem mindenki a másik kihasználásával akar vagyoni szert tenni, emellett általános a munka- és állásnélküliség. 3. Erő kell végül arra is, hogy vallásunk kívánalmainak megfelelően erkölcsös életet élhessünk. Azt kívánja ugyanis a vallásunk, hogy nap-nap után legyőzzük magunkat, alacsonyabb indulatainkat és vágyainkat szabályozzuk az erkölcs törvényei szerint, kísértéseinket legyőzzük. Ez úgyszólván mindennapi mártiromságot jelent és ezt a mártiromságot végig kell csinálnunk életünk utolsó leheletéig. Ez pedig nagy erőt, emberfeletti, isteni erőt igényel.

Korunk tragédiája, hogy ma nincs az emberekben akarat, erő. Rettegve nézünk a jövő elé, hisz Európa keletén már több, mint tíz éve lángol a pokol lángja. Szinte megnyílt ott a föld és a sátán vörös lángja ég. Mert ami ott végbemegy, csak a sátán műve lehet. Ugyanis csak a sátán gyűlölheti annyira a vallást, az Istent és csak a sátán tud oly emberfeletti kínszárt kitalálni, amellyel ott az egyik ember a másikat a halálba kergeti. Ez a pokoli láng kicsapott már Európa másik oldalán is és nem tudjuk, hogy a föld alatt terjedve, mely pillanatban, Európa mely országában kezd majd

füstölögni és üti fel fejét kegyetlen vigyorgó arcával, mert a talaj nagyon elő van készítve számára. Rettegve nézzük a vörös láng terjedését s nem vesszük észre, hogy csak azért tud terjedni, mert mi gyöngék vagyunk. Csodálkozva szemléljük, hogy a sátán mily diadalmasan tör elő és nem ébredünk tudatára annak, hogy ma az emberiséget már legyőzte egy más-
 valami és a bolsevizmus csak a holtak országát foglalja el. Mert kérдем azt, hogy ma az ember uralkodik-e vagy pedig a hatalom-, a bír-, az élvezetvágy? Nézzünk csak bele őszintén a ma gazdasági, politikai, tudományos és művész világába, azonnal észre kell vennünk, hogy abban már nem az ember az irányító, az ember már csak rabszolga, a kegyetlen úr, a nagy kényúr, amely ma országok és népek sorsát irányítja, a Mammon- és Vénusz-imádás. S mily szörnyű, érzéketlen tirannusok ezek. Mily érzéketlenül darabolnak fel országokat, döntenek nyomorba millió és milliókat, a néhány gazdasági világerdekelttség és kartel meg tröszt formájában hogy tartják az egész emberiséget a maguk rabszolgaszíján, néhány gazdasági emberen keresztül mint dönt a legnagyobb nyomorba országokat és országokat, használja ki a fizikai és szellemi munkásokat, csak éppen annyit juttatva nekik, hogy nyomorultan és éhen ki ne düljenek. Az emberiség teljesen legyőzetett a világtól és azért nincs ma a földön emberi, de még csak állati élet sem, mert ebben legalább olykor-olykor van érzés, hanem tobzódik a gépnek az élete, amely kegyetlenül, érzéketlenül lehenget mindent, de mindent. Isten azt akarta, hogy az ember legyen a világ ura. Alkossunk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra, hogy *uralkodjék* a föld felett és ma fordítva van, a föld uralkodik az ember felett. Így aztán igazán könnyű dolga van a vörös sátánnak.

Ezért mondom azt, ne áltassuk magunkat! Ennek a világnak el kell pusztulnia és egy más világnak kell jönnie, amelyben ismét az ember az úr és nem a szenvedélye. Ezt a világot pedig ki tudná más megalkotni, mint az az emberiség, amely a legméltóságosabb Oltáriszentségben jelenlevő erős Istenből meríti az erőt.

Mert ebben az Istenben van erő és bőségesen juttat azoknak, akik vele és benne élnek. Ezen Istennek csak egy szavába került: legyen és meglett minden. Ez az Isten megerősítette Ábrahámot és szolgáit Melkizedek által. Ez az Isten a mannában táplálta a zsidó népet, hogy átmehessen a pusztán. Ez az Isten adott erőt Dávidnak, hogy legyőzze a Goliátot, ez az Isten támogatta Juditot, Esztert, Dánielt, Jóbot, Tóbiást, a Makkabeusokat. Ez az Isten támasztott fel halottakat, gyógyította meg a beteget, sántákat, bénákat, süketeket, némákat, poklosokat. Ez az Isten térítette meg a bűnösöket, parancsolt a szélvésznek és tengereknek. Ez az Isten kergette el a sátánt, mondván: Távozz tőlem sátán, mert irva van, hogy Uradat és Istenedet imádjad. Ez az Isten győzte le a szenvedést és halált. Ez az Isten

győzte le a sátánt is. Ez az Isten mindezen erejét kész mindenkor átruházni az emberekre, mint az apostoloknál is tette, csak akarja ezt az ember.

Ma tehát, amikor a sátán és a világ uralja az embert és ezért pokol az élet, járuljunk sokat, de nagyon sokat, de egyben tanulékonyan és eredményesen az Úr asztalához és vegyük magunkhoz azt az Istent, aki maga erős és erejét nekünk is adja, hogy újból az ember uralkodjon a földön és ne csak a túlvilágon legyen a mennyország, az Isten országa, hanem a földön is.

Dr. Hauser Ignác.

A gyakori szentáldozás a tiszta örömök forrása.

RITKÁN élt még az emberiség a maga évezredekre terjedő történelmében olyan örömtelen, olyan vigasztalan, olyan sivár korszakot, mint manapság. Pedig a mai ember is szinte ösztönösen vágyódik és sóvárog az öröm, a boldogság után; ezt a vágyat maga a Teremtő oltotta az emberbe. — Manapság is keresik, sőt szinte hajszolják az emberek az örömöket: a transzparenszek ragyogása, a táncteremek parkettje, a mulatók, a színházak mindezt az örömhajhászást akarják kielégíteni. De ezek mind csak olyan látszat-örömöket nyújtanak, mert utánuk keserű szájíz marad vissza, amely az élvezett örömeket megkeseríti. Ezekről az örömöktől hamarosan megcsömörlik az ember. Ezek tehát nem azok az örömök, amelyek az embernek az öröm után való vágyódását itt a földön legalább részben betöltik. Hát akkor itt a földön nincs kilátás arra, hogy az öröm után való vágyunk megvalósuljon? Hát akkor miért mondja a zsoltáros: Örüljete az Úrban mindnyájan igaz szívűek! És miért hangsúlyozza szent Pál apostol: Örüljete és ismét azt mondom: örüljete! Kell tehát lennie igaz örömmek már itt a földön is és van is, csakhogy az örömet az emberek rendszeren nem ott keresik, ahol annak tiszta, kristályos forrása fakad, hanem a mocsárban, amikor annak lidércfényei után futkosnak.

Az igazi, a tiszta örömök ősforrása az Istenben, az Isten látásában és bírázásában van. Azért mondja a szentírás: Örüljete, örvendjete az Úrban. És hol van közelebb hozzánk az Úr, az Isten, itt a földön, mint a legméltóságosabb Oltáriszentségben, amelyben valósággal, igazán Istenségével és emberségével, szent testével és vérével itt van, itt lakik, itt él közöttünk az Isten!

Ha azonban az igazi, tiszta örömet érezni akarjuk, akkor nem elég, ha az örömmek ezt a forrását távolról nézzük, csodáljuk vagy imádjuk, hanem innunk kell, merítenünk kell ebből a forrásból, mégpedig nemcsak néhanapján, nemcsak egyszer-mászor, nemcsak egyszer egy évben, a húsvéti szentáldozásban, hanem sokszor, gyakran, ha lehet mindennap — a gyakori szentáldozásban. A gyakori szentáldozás ugyanis az élő vizek forrása, az az

örök életre szökellő víz, amelyről az Úr Jézus azt mondotta: Aki szomjuhozik, jöjjön énhozzám és én az örök élet vizét adom neki.

Hogyan, mikép válik tehát a gyakori szentáldozás a tiszta örömök forrásává?

* * *

Az örömmek, a boldogságnak a beteljesülése, a kivirágzása a mennyország, a mennyei boldogság, ahol az Istennek színről-színre való boldogító látása és bírása betölti maradék nélkül minden öröm után sóvárgó vágyunkat.

Ennek a mennyei boldogságnak a földi vetülete, lesugárzása a legméltóságosabb Oltáiszentség. Mert mi más a legméltóságosabb Oltáriszentség, mint a megdicsőült Jézus, aki földre száll és magával hozza a mennyországot. Nemde, ahol Krisztus van, ott van a mennyország is! Bár a szentség fátyola eltakarja őt érzékeink előtt, mégis dicsőségesen és diadalmasan van itt jelen. A szentáldozásban is ezt a földre szállt mennyországot fogadjuk a szívünkbe, hiszen ugyanaz az Úr Jézus tér be hozzánk, aki a mennyei paradicsomnak minden öröme, minden boldogsága!

Úgy-e milyen nagy öröm és boldogság az alattvaló számára, ha királyát vendégül láthatja; a gyakori áldozók joggal dicsekedhetnek azzal, hogy ők az ég és föld királyát fogadják szívükbe vendégül. És mikor az Úr Jézus eljön hozzánk a szentáldozásban, magával hozza a mennyei paradicsom örömeinek e morzsáit, de amelyek mérhetetlenül fölülmulják a föld minden örömet-boldogságát.

Mik ezek az örömteljes, boldogító javak, amelyeket az Úr Jézus a szentáldozásban kiáraszt a lelkünkben?

Minék örülnek az emberek, mi tölti el örömmel az emberek lelkét? Ugy-e a boldogság! Amikor a lélek a mennyországba lép, az Isten boldogságának részesévé válik, mert az Isten látásában és bírásában a léleknek örök boldogságvágya csordultig telik meg. A szentáldozásban ugyanaz az Isten lesz a miénk a szentség fátyola alatt, tehát benne megkapjuk ezen végtelen boldogságnak a parányát. És minél jobban elszakad a lélek a földiek-től, annál többet élvez az Istenbírásnak ebből a boldogságából.

Azután örül — úgy-e — az ember a békének. A béke az öröm lényeges alkotóeleme s azért az örök örömeiket, a mennyei boldogságot is örök békeségnek nevezzük. A mennyországban szent, zavartalan béke honol örökre a lélekben, mert a lélek teljesen megnyugszik az Isten kebelén szent Ágostonnak sokszor idézett örökszép mondása szerint, hogy nyugtalan a mi szívünk, mely Tebenned megnyugvást nem talál, Istenem. Amikor tehát a szentáldozásban a béke királya lép bele a lelkünkbe, elhozza magával ennek az örök mennyei békének egy sugarát, amely a lelki béke boldogságos érzetét önti el bennünk. Hát lehetünk-e nyugtalanok akkor, amikor a szívünkben van az Isten, amikor tudjuk, hogy velünk az Isten!

Azután örülnek még az emberek a dicsőségnek, a szépségnek. A dicsőség és szépség természetsszerűleg öröme hangolják a lelket. Az üdvözültek az Isten dicsőségének szépségében fürödnek, mert kiárad rájuk ez a dicsőség. Ilyen feltűnő dicsőség és szépség nem lehet osztályrészünk itt a földön, mert akkor az emberek térdreborulnának előttünk. De megkapjuk a szentáldozáskor a mennyei dicsőségnek és szépségnek a rejtett csíráját, amely úgy foglalja magában a mennyei dicsőséget, amint a mag a kalászt! A gyakori szentáldozás elhelyezi szívünkben a jövő dicsőséges feltámadás magvát és bár romlandó testbe veti azt el, de annál fényesebben fog ragyogni majd egykor a feltámadáskor. (I. kor. 15. 42.)

Továbbá örülnek még az emberek a hatalomnak és az erőnek. Aki hatalmat, erőt érez magában, az joggal örül ennek. Az üdvözültek részesülnek az Isten hatalmában. A gyakori szentáldozáskor is kiönti az Úr Jézus ennek a hatalomnak legalább egy kis részét lelkünkben: valami természetfeletti energia árad ki az Úr Jézus szentségi közelségéből a lelkünkben, úgyhogy a gyakori áldozó úrrá tud lenni minden földi vágyon és mint Dávid tud szembeszállni lelkünk ellenséges Goliátjával, a gonosz lélekkel. A gyakori szentáldozás szent Györgynek, a sátánölő hatalmával ruház fel minket.

Végül úgy-e a legnagyobb öröm az, ha azzal, akit szeretünk, mindig együtt lehetünk és ha vele a legbensőségesebben egyesülhetünk. Ez történik a szentáldozásban! Hiszen ekkor szinte az Úr Jézus vére pezseg ereinkben, az ő szent lelke piheg bennünk, az Ő áldott szent szíve dobog a mi szívünkben. Hát lehet ennél nagyobb boldogságot, örömet itt a földön még csak elképzelni is?

Méltán mondja úgymond P. Julian (Az isteni nagyszentség, 269.) a buzgó gyakori áldozóról, hogy az iuge conviviumban, állandó örömlakomában él. Aki Jézussal szívében, Jézusból és Jézus által él a gyakori szentáldozásban, annak szíve szentség-házzá, drága ciboriummá alakul. Ó mily nagy az ilyen lelkek tiszta áldott öröme, hiszen lelkükön állandóan végigfolyik a gyakori, a mindennapi szentáldozásban a tiszta örömök szent forrása!

Az istentagadó materialista világnézet követői sokszor szokták azt mondani, hogy nekik nincs szükségük túlvilági mennyországra; ők a mennyországot itt a földön akarják maguknak megteremteni. Hogy milyen ez a materialista földi mennyország, hogy milyen sivár, milyen örömtelen, milyen sötét, azt látjuk a mostani súlyos, nehéz időkben... A mi szent kat. hitünk azonban már itt a földön is tud izelítőt adni a mennyei örömeiből a gyakori szentáldozásban.

Keppler, a nagy német püspök a mai örömtelen világ gyógyszerképpen egyik híres munkájában jelszóként adta ki a vergődő, szenvedő emberiségnek: Több örömet! Ezt a több, ezt az igazibb, ezt a tisztább örömet szerzi meg nekünk a gyakori szentáldozás!

Dr. Bárány József.

Nyári imaszándékunk.

Egészen lelki: az Eucharisztia iránti hit mélyülése és praktikus eredmények elérése.

Fájdalommal látjuk nyáron több helyütt jártunkban-keltiünkben,

hogy milyen elégtelen a hívek eucharisztikus hite, mely gyenge alapon áll az eucharisztikus öntudat, és hányszor találkozunk leki-esinylő [megjegyzésekkel az Eucharisztiaérti buzgólkodás és apostolkodás. Ennek orvoslására mindenekelőtt az Isten kegyelme kell, hogy a lelkek megnyíljanak, és magukba szívják Krisztus szavait: *Éz az én testem, ez az én vérem... Vegyétek és egyétek! ... Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*

Ó ezekben a szavakban benne van a praktikus utasítás — a szentáldozásra. S a jól végzett szentáldo-

zások hatása meglátszik a katolikus ember egész életén, még a politizálásán is és kihat rajta keresztül a haza sorsára is.

Imádkozzunk erre a szándékra is. Biztassanak bennünket az eddigi szép imameghallgatások és lelkesítsen a cél szentsége és fönségessége. Amikor ezekre a szándékokra imádkozunk, mi magunkat is megszenteljünk s imaszándékaink egyéni megvalósulásának az útját a legjobban munkáljuk,

Központi,

Az Eucharisztia többszörös csodája.

ISTEN a legméltóságosabb Oltáriszentségben való hit elterjesztésére és megerősödésére a századok folyamán többször tett csodát. E csodák közül nagy feltűnést keltett az, amelyet Isten 1290-ben Párizsban tett a legméltóságosabb Oltáriszentség körül. Ez a csoda oly mély és nagy nyomokat hagyott maga után, hogy a rémületes francia forradalom sem tudta eltörölni emlékét.

Egy szegény asszony kevés pénzért ünnepi ruháját zálogosította el a zsidónál. Anyagi helyzete hónapok mulva sem engedte, hogy szebbik ruháját kiváltsa. Néhány nappal a húsvéti ünnepek előtt kérte a zsidót, adná oda neki az ünnepi ruháját, hogy húsvéti szentáldozását nagyobb illendőséggel végezhesse el. A zsidó ezt felelte a szegénysorsú asszonynak :

— Igen szívesen visszaadom a ruhát pénz és kamat nélkül, hogyha elhozza nekem azt a darab kenyeret, amelyet Önök keresztények áldozáskor magukhoz vesznek és Istenüknek hisznek s neveznek. Szeretném látni, szeretnék róla meggyőződni, hogy csakugyan Isten-e az az ostya . . .

A zsidó e szavaiból látjuk, hogy teljesen anyagián és óriási tévedéssel gondolta el magának katolikus hitünk e mélységes titkát. Sejtelve sem volt arról, hogy mi katolikusok szentáldozáskor nem darab kenyeret, hanem a kenyér színében magát az Úr Jézust vesszük magunkhoz.

Úgy látszik, az a szegény asszony sem tudta mit, cselekszik. Igen-igen gyenge lehetett az Oltáriszentségben való hite és igen nagy a vágya az ünnepi ruhája után, mert rövid tévovázás után a szerencsétlen elfogadta az ajánlatot. Miután megkapta ruháját, elment. Áldozáskor észrevétlenül azonnal kivette szájából a szent Ostyát, elrejtette és a zsidónak elvitte. Vajjon csak nagyfokú elmeengesség vagy egyúttal gonoszság irányította-e szegény asszonyt erre a bűnös cselekedetre, erről nem szól a történelem.

Alighogy a szegény asszonytól elvette a zsidó a szent Ostyát, asztalra tette és zsebkésével átszúrta s íme, friss vér folyt ki belőle. Felesége rémülettel rohant férjéhez, hogy a további meggyalázástól visszatartsa. Kérlete és megfenyegette. Azonban minden hiába. A zsidó a szent Ostyába szeget vert bele és íme, újra vérzett. Azután a tűzbe dobta és íme a tűz nem emésztette meg a szent Ostyát. Kirepült a tűzlángokból és körülbegett a szobában. Végül az istentelen zsidó forró vízbe mártotta, amely azonnal véressé lett. A szent Ostya pedig kiemelkedett a véres vízből és feszület alakját vette fel.

Eközben az elvakult és elvadult zsidónak legkisebb fia az utcán tartózkodott, amikor az emberek szentmisehallgatásra a templomba siettek. A kis zsidógyerek az áthaladó katolikusokhoz így szólt : «Istenetek nem találjátok többé a templomban, mert édesatyám az imént megölte».

A járókelők mitsem ügyeltek a kis fiú fecsegésére, azonban egy asz-

szony, aki kíváncsibb volt, mint a többiek, azon ürügy alatt, mintha szikrát akarna hazavinni tűzhelye számára, belépett a házba. Ekkor saját szemével látta körüllebegni a feszület alakjából visszaválozott szent Ostyát, amely azután lassan abba az edénybe ereszkedett le, amelyet az asszony a szikra számára kezében tartott.

Az asszony a szent Ostyát elvitte a plébánoshoz, a hallatlan gaztett egész történetét pedig a városi tanácsnak jelentették és a zsidót feleségével s gyermekeivel együtt a törvényszék elé idézték. A zsidó mindent bevallott.

Felesége és gyermekei a nagy csodajelek láttára megtértek és nemsokára felvették a keresztség szentségét. Azonban maga a gonosztevő hiába látta saját szemével a nagy csodákat a szent Ostyán megtörténni. Miként az elvakult farizeusok és írástudók Krisztus legnagyobb csodáit látva hitetlenek maradtak, úgy ez az elvakult zsidó is e többszörös csodával szemben megkeményíté szívéét. Konok maradt. Egyszerűen nem akart hinni az Oltáriszentségben, Jézus Krisztusban. Nagy gonosztettéért úgy bűnhődött, hogy a polgári hatóság szigorú és igazságos ítélete alapján máglyán égették el.

Ki tudná megmondani, hogy e csoda alapján, amelynek híre mindenfelé elterjedt, a századok folyamán mily sok ember lelkében alakult ki és erősödött meg az Eucharisziában való hit. Isten mindenhatóságának és dicsőségének nyilvánulása, ami minden csodának célja, ebben a csodában fokozottabb mértékben észlelhető. Szolgáljon nekünk is e feltűnő eucharisztikus csoda arra, hogy az Oltáriszentségben mindig erősen és rendíthetetlenül higgyünk és ezen hitünk szerint mindig hűségesen éljünk és cselekedjünk.

E megdöbbenő csodában Jézus végtelen türelmét, szelídségét, irgalmát, jóságát és szeretetét csodáljuk, amellyel az elvetemedett, hitetlen zsidónak szörnyű gonoszságát, rémséges cselekedetét elviselte. Eltűrte e nagy gazságot véghetetlen alázattal és szelídséggel, mert bizonyára nemcsak a zsidónak a felesége és gyermekei lettek e csoda által hűséges tanítványaivá, hanem sokan mások is, akikről a világ nem szerzett tudomást . . .

Sok bántalom éri Jézust az Oltáriszentségben, sajnos, napjainkban is mindazok részéről, akik halálos bűnöket követnek el, mert ezekkel mintegy megsebesítik Jézus legszentebb Szívéét. Különösen a méltatlan áldozás sérti meg nagyon a szentségi Jézus nagylelkű Szívéét . . .

A sok bántalmazással szemben igyekezzünk megengesztelni az Oltáriszentségben jelenlevő, istenemberi Szívet istenfélő, jámbor életünkkel, gyakori szentáldozásainkkal.

Nagelreiter Alajos dr.

A társadalmi kérdés és az Oltáriszentség. (I.)

1. X. Pius, az Oltáriszentség nagy pápája, haldoklása órájában — rövidesen a világháború kitörése után — balsejtelmekről gyötörve, megtört szívvel mondotta környezetének: «Éjszaka lesz a földön». Profétai látomás ritkán vált valóra annyira megdöbbentő módon, mint ez. A háború borzalmi, a munkanélküliség, a nekivadult élvezetvágy, az erkölcsi rothadás, az emberben lakó felszabadult fenevadnak garázdálkodása, a sok természeti katasztrófa, a forradalmak stb. nyomán apokalyptikus «jaj» tölti be a levegőt. Ez a jaj szüremlik ki a családok szentélyeiből, ettől visszhangzik az utca, ez sikong a gyűléstermekben, ez dübörög az ujságok rotációsgépeiben, ez a jaj sűrűsödik egyetlen fekete felhővé Európa, sőt a világ fölé, mint valami egyiptomi sötétség, amelyben a pusztulás angyalának szárnyzuhogása hallatszik.

Hívó lelkünk e jajt jórészen mint Isten ostorcsapásai nyomán föl-szakadt sikoltást fogja föl. Az örök Isten örök jogánál fogva most is csak alkalmazza büntetőtörvénykönyvének első paragrafusát: «*Átkozott a föld a te munkád alatt*». (Gen. 3₁₇.) Az emberiség elvakultan, szinte döbbenetes következetességgel mindig ott keresi boldogságát, ahol az meg nem található s ahol azt keresnie nem szabad. Mikor a társadalmi kérdés fekélye jelentkezni kezdett, 40 évvel ezelőtt XIII. Leó pápa bölcs látással és meleg szívvel ajánlotta neki a Rerum novarum kezdetű apostoli körlevelében az egyetlen orvosságot. Nem fogadta el. Inkább Marx, Lasalle, Engels és társaiknak kuruzsló szereivel kenegette a rosszindulatú daganatot s íme a fölfakadó geny immár áradattá lesz s ráfröccsen a másik oldalra is, azok kezére is, akiknek — okosabb lévén — kötelességük lett volna a közös sebre a közös orvosságot alkalmazniok. Az áradat már az ő házaikat és aranyhegyeiket is alámossa. Mikor a háború bódulatában egymást öldösték a népek, XV. Benedek pápa atyai szeretettel kérve-kérte őket: hagyják abba a gyűlölködést, az egymástgyilkolást, a saját vesztükbe rohanást és béküljenek meg Krisztusban. Senki sem hallgatott szavára. Folytatták az eszeveszett haláltáncot. S azóta is nap-nap után jön a szörnyű tragédiának egy-egy fejezete s pont gyanánt a végén mindig ott érezzük a sablonos kitételt: Folytatása következik. Évtizedeken át a munka ellen lázongtak a tömegek, minél kevesebb munkát akartak. Hát valóban, lett is «kevés munka», kényszerű pihenés! Nem akartak «ünnepeket». Hát ki is szikkadt a lelkük, nem tudnának igazán ünnepelni, ha akarnának sem. S amint igaz az, hogy: boldog az a nép, amelyik tud ünnepelni, úgy igaz az mellékértelmében is: boldogtalan az a nemzedék, mely ellökte magától Istenét s magasabb eszméit s amelyikben elaludt vagy meghalt az ünneplő lelkület. Folyton rohamozták, neki-neki-rugaszkodtak a tekintélynek s most ugyanattól a tekintélytől követelnek süvöltve kenyeret — hiába. Tűzzel-vassal követelték és követelik a tör-

vények s a főnálló rend megváltoztatását, de közben inkább a világ fordult fonákjára, amiben senkinek sem telik kedve. Büszke gőgjük már az eget verdeste és nagyon sokan: egyesek is, tömegek is *a csillagok közé akarták rakni fészüket* (Abd. 4) s most mint hulló angyalok rémisztenek minket. «*Deposuit potentes de sede*» — «*letaszította őket Isten a fejedelmi székből.*» (Lk. 1₅₂.) Százezrek hivalkodnak a hétvégi, sokszor erőltetett szórakozásokon s ugyanannyinak nincs mit ennie sem a hét elején, sem a hét közepén. A másik százezer csaknem meztelenül s egész szemérmetlenül nyüzsög és hentereg a strandfürdők vizében és homokjában s ugyanakkor ettől nem függetlenül, de ugyanolyan arányban nő az elvált házastársak és öngyilkosok száma. Gyilkosságok, betörések, sikkasztások, hamis bukások, agyafúrt csalások, széprekondózt gyűlölködések és veszekedések szenzációjára vagyunk éhesek s ime majd mindennap terített asztal vár bennünket az újságok hasábjain.

Filmszerűen lehetne továbbpergetni a rémképek sorozatát. Azonban ennyi is elég ahhoz, hogy belássuk: a bűn magában hordja büntetését. «*Ámbár megismerték Istent, nem úgy dicsőítették, mint Istent . . . hiúkká lettek gondolataikban és meghomályosodott esztelen szívük; magukat bölcseneknek mondván, bolondokká lettek . . . Fölserélték a halhatatlan Isten dicsőségét a halandó ember képmásával. Ezért az Isten szívük kívánságaira hagyá őket, kik az Isten igazságát hazugsággal cserélték föl s inkább tisztelték és szolgálták a teremtményt, mint a Teremtőt.*» (Róm. 1₂₁₋₂₅.)

Vakok volnánk azonban és igazságtalanok, ha minden bajért a jelen nemzedéket okolnánk, ha minden gazdasági és társadalmi betegségben kizárólag Isten büntetését szimatolnánk. Az ősi átok («átkozott a föld . . .») és a közvetlenül megérdemelt istenverés mellett mint másodlagos forrás ott van a termelési módok megváltozása, piacok elvesztése és eltolódása, az emberi gyöngeség és rövidlátás stb. is. Annyi bizonyos azonban, hogy a gazdasági élet földrengésszerűen rázkódik s ennek következtében a társadalmi élet — mint mondani szokták — recseg-ropog minden eresztékében s ha segítség nem jön és ha az emberiség a segítséget meg nem látja vagy el nem fogadja, akkor a pusztulás jön.

2. Az emberiség közös lelki atyja, Szentséges Atyánk, XI. Pius pápa, nagy elődjének, XIII. Leónak «*Rerum novarum*» kezdetű apostoli körlevele 40 éves jubileuma alkalmával, ez év májusában kiadott «*Quadragesimo anno*» kezdetű körlevelében összefoglalóan megismétli az előbbinek tanításait, krisztusi elveit, amikkel a társadalmi bajokat megelőzni és gyógyítani lehet; majd felszólít mindenkit, hogy csatlakozzék azoknak «nemes seregéhez, akik XIII. Leó tanai alapján az igazságosságnak és szeretetnek az emberi társadalomban való új érvényesülésére szentelik erőiket». Ezután hangsúlyozza, hogy «a fő segítőszere csak ebből a gyökérből táplálkozhat: szívet és elmét föl kell emelnünk Istenhez és magasabb, nemesebb törekvésekkel kell azt

telítünk. Épp ezért az egész gazdasági életnek erkölcsileg meg kell újulnia». Mélyrelátó elmék, nemesen gondolkodó lelkek szintén az erkölcsök megújulásában látják a menekülést. A sok-sok közül csak egyet említek: *Murray Butler*, a newyorki Columbia-egyetem tudós rektora jún. 17-én Budapesten tartott előadásában megállapította, hogy «egyszersmindenkorra tisztában kell lennünk a ténnyel, hogy egy új társadalmi berendezkedés az egész földkerekségen csakis a közerkölcs alapján valósítható meg». Mi pedig, kik körülálljuk Krisztus oltárait, hozzáteszük ehhez: megújítani mindent, tehát az erkölcsöket is csak Krisztusban kell és lehet. Krisztus pedig itt van az Oltáriszentségben — itt van személyesen, mindenhatóságával és végtelen szeretetével, a nagy egyiptomi sötétségben fehérülő isteni palladiumként. Itt a szent Ostyában dobog az a Szív, amelyet a legközvetlenebbül és a legmelegebben érdekelnek a világnak összes kis és nagy bajai, az a Szív, amely mindenkiért hasadt meg s «menedéke mindazoknak, akik benne reménykednek», «mely forrása az életnek és szentségnek» s «mélysége minden erénynek» (hogy az erkölcsi megújódásra vonatkozólag is idézzünk egy-kettőt e Szív litániájából). Mi halljuk, bárcsak mindenki hallaná az Oltáriszentségből Urunknak, Jézusunknak állandó hívását: «*Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak és terhelve vagytok és én megenyhítlek titeket*». (Máté 11₂₈.) Ki fáradt vajjon jobban, ki van súlyosabban megterhelve, kinek van égetőbb szüksége a megenyhülésre, mint a mostani nemzedéknek? Kenyérgondok gyötrik — íme «*adott neki kenyeret az égből*». (Zs. 77₂₄.) Éppen az éhező tömegek láttára sóhajtott: «*szánom a sereget*» (Máté 15₃₂) és bőségesen s csodálatosan megvendégelte azt. Röviddel ez eset után történt, hogy egy alkalommal az apostolok elfelejtettek kenyeret magukkal vinni s bizony azon töprengtek, hogy most mi lesz? «*Jézus tudván ezt, mondá: Mit töprengtek magatokban, kicsinyhitűek, hogy kenyeretek nincsen? Nem értitek és nem emlékeztek az ötezer ember közt elosztott öt kenyérré?*» (Máté 16₅₋₉.) Bájos véletlenség, hogy szent Péter apostol éppen az Oltáriszentséget ígérő, az arról beszélő Krisztus előtt kiáltott föl sokatmondóan: «*Uram, kihez menjünk?*» (Já. 6₆₉.) Mi szolidárisak vagyunk az apostollal e kérdésben s hasonlóképpen kiáltjuk és kérdezzük nem kétségbeesve, nem mintha nem tudnók, hanem erős hittel, hangosan és bizalommal: Édes Urunk a legméltóságosabb Oltáriszentségben! Ugyan ki máshoz fordulhatnánk a sok jaj közepette, ha nem tehozzád? Ugyan ki tudna itt gyorsan és hathatósan segíteni, ha nem te, ki mindenható és végtelenül szerető Istenünk vagy? E káoszban rendeletek, törvények, tanácskozások, rezolúciók, büntetések nem elegendők; ezek olyanok, mintha valaki labdaütőkkel akarna gránátokat elhárítani vagy gyufaszálakkal düledező házat megtámasztani. Ide isteni kéz kell, a Te kezed, mely csöndet parancsolt a vihárnak. E szentségnek színei alatt most is mintha aludnál, mintha mozdulatlan volnál, mint akkor ott a genezáreti tó háborgó hul-

lámain. De mi nem akarunk kicsinyhitűek lenni, hanem hatalmas és szentes tevékenységed tudatában kérjük tőled: *«Ments meg, Uram, mert különböben elveszünk!»* (Lk. 8₂₄.) Itt a kölcsönös szemrehányások, a divatirgalmasságok, a kényszeredett szájalom nem segítenek, ezek olyanok, mint eső híján gyenge harmat forró kánikulás napokon. Itt a te nagylelkűségedre, a te nagy Szívedre van szükség, mellyel derűre simogattál annyi sok síró arcot, amellyel boldoggá tettél oly sok szegényt!

Amikor tehát a mostani nehéz viszonyok között az oltár előtt térdelünk vagy lélekben a tabernákulum lakója előtt vagyunk, első gondolataink a közöttünk időző *gondviselő Istent* keresik és találják meg ott, akinek minden gondja és szeretete a miénk s akit teljes bizalommal szólíthatunk: *Ments Uram, minket!* S amennyiben mi magunk és kortársaink az okai a fájdalmas világválságnak, amennyiben a bűn bűnhődése a szomorú végzet, nem takarékoskodunk az *engeszteléssel* s bánatos szívvel esedezünk az egész viláért: *Uram, irgalmazz nekünk!*

3. Ezzel azonban még be nem érhetjük. A jó bánat magában foglalja, maga után vonja a jószándékú javulást, a jobbratörekvést, amely önmagunknál kezdődik, majd átsugárzik és hat környezetünkre, embertársainkra is. Az édes Üdvözítő az Oltáriszentségben egész bizonyosan megteszi a magáét, csak az ember is tegye meg kötelességét. Isten képmását kell alakítgatnunk magunkban, leutánozni édes Üdvözítőnket az Eucharishtiában. A tabernákulum iskolájában sajátíthatjuk el legjobban azokat az erényeket, amelyek révén a társadalom kiemelkedhetik lezüllöttségéből. *«Aki az oltár lakóját követi, nem jár sötétségben.»* (Já. 8₁₂.) A szomorodott szívű emmauszi tanítványok szeméi is az eucharisztikus kenyérszegés közben nyíltak föl... (Lk. 24₃₁.) Ó, mennyire kellene a rövidlátó vagy egészen vak világnak az oltáron mindennap megjelenő és tovamonuló Krisztus után kiáltania: *Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!* És a kérdésre: *Mit akarsz, hogy cselekedjem neked?* — a jerikói vakkal felelnie: *Uram, hogy lássak!* (Lk. 18.) És megnyílnának az ő szeméi is és meglátná, megértené azt, amit XIII. Leó és a mostani Szenteséges Atya nem győz eléggé hangoztatni, azt t. i., hogy *igazságosság és szeretet* nélkül a társadalmi kérdést megoldani nem lehet. E két erény a társadalom fundamentuma, a társadalmi jólét kapujának két tartó pillére vagy mondhatjuk: az a sínpár, amelyen a társadalom a boldogulás birodalmába juthat, a két szárny, amelyen az anyagiasságból emberhez méltó magasságba emelkedhetik. Mind e két erénynek otthona és kisu-gárzó erőforrása az oltár.

Ott van jelen a szent színekben Krisztus *«az igazság napja»* (Mal. 4₂), aki gyűlöl minden csalárdságot, álnokságot, aki folyton ostromozta a farizeusok igazságtalanságait, aki boldognak hirdette azokat, *«akik éheznek és szomjúhozják az igazságot»*, *«akik üldözést szenvednek az igazságért»* (Mt. 5), aki figyel-

meztet, hogy *«keressétek először az Isten országát és az ő i g a z s á g á t, akkor minden más megadatik nektek»* (Mt. 6₃₃); aki prófétái és apostolai ajakával annyszor követeli az igazságosságot és ostorozza az igazságtalanságot, hogy idevonatkozó tömérdék tanítását itt felsorolni vagy bennük csak válogatni is képtelenség volna. Nemcsak a farizeusoknak mondta annakidején, de mondja, tanítja nekünk is állandóan a tabernákulumból: *«Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, Istennek, ami Istené»* (Mk. 12₁₇); v. i. adjátok meg mindenkinek a magáét anyagiakban, tiszteletben és jogokban egyaránt. Fölségesebb egyszerűséggel senki sem tanította az igazságosság erényét! Nemde, valamennyien érezzük és értjük lelkünk legmélyén, hiszen nem kell ide különös észtorna, annyira kristálytisza, világos és egyszerű igazság, hogy ha mindenki megkapná a magáét, ami megilleti, ha senki jogaiban sérelmet nem szenvedne, a jelen nyomorúság milliomodrésze csökkenne! *«Méltó a munkás az ő bérére»* (Lk. 10₇) — mondja tovább az Üdvözítő az oltárról. A világ bölcei hol, mikor mondtak és tanítottak ennél szociálisabb igazságot? Miért tesznek mégis úgy, mintha ezt ők találták volna ki? És miért idegenítik el a munkásságot legjobb barátjától, Krisztustól? Valóban ördögi munka! És ki más, ha nem Krisztus tanította és bízta meg apostolát ilyeneket hirdetni: *«A munkások bére, amelyet ti megdézsmáltatok, fölkiált és az ő kiáltásuk elhatott a seregek Urának jülébe»* (Jak. 5₄) (akárcsak mint az igaz Ábel vére kiáltott bosszúért az égbe). A gögös gazdagok azonban gyáraik dübörgésétől, motorjaik zúgásától, aranyaik csengésétől nem hallják meg, hogy *«méltó a munkás az ő bérére»*, emberi mivoltára és családja jólétére, nem hallják meg a kiáltást, amely már az égre csap. A hatalmasok párnázott ajtóin sem hatol keresztül e kiáltás. Egyszer majd meghallják, ha a tabernákulum lakója a rettenetes Bíró alakjában lép föl velük szemben. Sajnos, sokszor a tömegek sem hallják az igazság szavát, amely azt is mondja, hogy *«adjátok meg a tőkének is a magáét, adjátok meg neki a jogot, hogy hivatását teljesítse s Isten kezében kenyéradó eszköz lehessen számotokra»*. Nem hallják meg sokszor ez igazságot a frázisok és saját lármájuk zajában. Pedig az igazság kölcsönös. Baj, ha két fél közül csak egyik is igazságtalan; de még nagyobb baj, ha mind a kettő az. A megértés, pláne az egyetértés, tehát a béke útja el van vágva.

Kérdezem: csalárd, igazságtalan lelkülettel odatérdelhet valaki az oltár elé imádni a Szentostyában Krisztust, az *«igazság napját»*, legyen az a valaki munkaadó gazdag, akinek lelkiismeretét a munkás véres verejtéke terheli vagy legyen az a munkás, aki amerikázással és rombolással károsítja munkaadóját? Nyugodtan le nem térdelhet oda. *«Lélek az Isten s azoknak, kik őt imádják, lélekben és i g a z s á g b a n kell imádniok.»* (Já. 4₂₄.)

4. Az Oltáriszentség Krisztus Urunk szenvedéseinek emléke is. E szenvedéseket pedig egyenesen azért viselte el, hogy velük eleget tegyen a meg-

sértett isteni igazságnak és jogrendnek, hogy Istennek megrabolt dicsőségét helyreállítsa s hogy mi is «megigazuljunk». Az Oltáriszentség tehát és az igazság annyira együvé tartoznak, mint a nap és fényessége. Az Eucharisztia tehát nemcsak azért szimbóluma és foglalata az igazságosságnak, mert benne Krisztusnak tevékenysége folyton, máma is arra irányul, hogy az igazságnak eleget tegyen. Azért áldozza föl magát nap-nap után ezernyi szentmisében, hogy mennyei Atyjának igazság szerint kijáró imádást, hálaadást és engesztelést adjon. És ha mi bele akarunk kapcsolódni az igazságszolgáltatásnak e nagy munkájába, ha a szentmiséken méltóképpen akarunk résztvenni, tehetjük-e ezt vajjon igaztalan lélekkel, imádkozhatunk-e úrfelmutatás előtt. «Egek, harmatozzátok az Igazat» (Iz. 45₃); könyöröghetünk-e orcapírulás nélkül úrfelmutatás után: «Krisztus vére, harmatozd meg lelkemet!» Ragadványos lelkekre hiába hull az Úr vérének harmata! Azokra is, akik maguk ugyan elmennek farizeusmódra a szentmisére, de munkásaiknak erre nem adnak alkalmat; azon cselédekre és alkalmazottakra is, akik ott vannak ugyan testileg, de gondolatuk azon jár: hogyan tudnának maguknak urukéből valamit szerezni. Ugyanez áll azokra is, akik nem szerződéses viszonyban tesznek kárt embertársaik vagyonaiban, jogaiban vagy becsületében. Hogyan is tanítja az Üdvözítő? «Ha ajándékosat az oltárra viszed és ott eszedbe jut, hogy atyádfiának van ellened valamije, hagyd ott ajándékosat az oltár előtt és menj előbb megbékélni atyádfiával (rendbehozni dolgodat) és akkor eljövén, ajándíts föl ajándékosat.» (Mt. 5₂₃₋₂₄.) Az igazságosságnak mily fölséges társadalmi parancsa ez a szentmisével, az Oltáriszentséggel szemben. A teljes kártalanítás tekintetében nem ismer az Úr Jézus semmiféle elnézést egyébként sem, annál kevésbbé a szentmisével és a szentáldozással kapcsolatban. Uram Isten, hol van még ettől a világ! S micsoda ideális magasságba emelkedhetne a társadalom, ha az Oltáriszentség iskolájába járna becsületességet, igazságosságot tanulni. Mennyi intrika, egymástkeserítés, egymásttiprás, civakodás, gyűlölet szűnne meg hamarosan! Mily béke honolna e földön! «Az igazság és béke megcsókolják egymást.» (Zs. 84₁₁.)

5. Az igazságosságnak édes testvére, vagy ha úgy vesszük annak kivirágása a *méltányosság*. Egyes embereknek, sőt egész osztályoknak egymáshoz való viszonyában sok olyan pont van, amire a törvénykönyvben nincs paragrafus; az élet szakadatlanul vet föl olyan problémákat, amiket a törvényhozó előre nem láthatott s így megoldásukat előre nem szabályozhatta. Sőt lehet valami a törvény betűje szerint jogos, a valóságban azonban, adott körülmények között a legnagyobb igazságtalanság. Mennyi keserűség, gyűlölködés fakad az ilyen látszatjogok, látszatigazságok nyomán! A társadalmi életben itt jut szerephez a méltányosság, a belátás, a megértés, az áldozatkészség. Bizony, bizony sok nehézséget lehetne ezzel az aranyvarázsvesszővel eltüntetni, sok bezárult szívet ezzel az aranykulccsal megnyitni!

Mindenesetre a méltányosság már finomabb lelkületre vall, ennek pedig elsőrendű nevelőeszköze, erőforrása megint csak az Oltáriszentség. Mert mi más maga az Oltáriszentség is az Úr Jézus részéről, mint egy nagy-nagy méltányosság velünk szemben. Hogyan, mivel, melyik törvény szerint érdemeltük meg? Talán kötelessége volt az Üdvözítőnek, hogy személyesen legyen velünk, mint apostolaival? Nem, csak méltányos volt az! S kötelessége a szentáldozásban bocsánatos bűneinket törölgetni? Nem, csak méltányos. Csoda-e tehát, ha az oltár légkörében gyengéd, finom lelkek nevelődnek, akikre olyan nagy szüksége van a társadalomnak, különösen manapság. Eucharisztikus tömegekkel újra meg lehetne «váltani» a világot. A régiek azt mondták: «Legyen igazság, ha belepusztul is a világ». Mi így mondjuk: «Legyen igazság és méltányosság, akkor nem pusztul el a világ».

Eöri János.

Huszonötéves találkozó.

AZ INTÉZETI kápolnában volt a gyülekező. Egyesével jöttek s asszonyos szokás szerint az üres padok szélére sorakoztak, a későnjövők meg zavartan furakodtak át rajtuk. Az ismerős és mégis ismeretlen környezet ünnepélyes hangulata elfogulttá tette őket, csak futó pillantást váltottak, máris imába mélyedtek. A szentmisét fehérre öszült egykori hittanárunk fekete kazulában celebrálta azokért, akiket már csak a nagy találkozáson fognak viszontlátni, és a huszonöt esztendő súlya, közte a háború tenger fájdalma, gyásza, az életütötte sebek egyszerre könnyekbe olvadtak, még a leánykori szép emlékek is asszonyos pityergésbe fúltak.

Aztán átmentek az internátus épületébe, felkeresték a régi otthont, találgatták, hogy hol is volt hálóhelyük, de a fehér vaságyak katonás sora szigorúan őrizte a titkot. Az ebédlőben a sok egyforma szék, a tanulószobában az üres polcok régi gyermekmese emlékeivé zsugorodtak, aminek örülni lehetne, ha nem lenne olyan meghatóan szomorú.

— Hogy elfutottak az évek! — sóhajtott fel valaki.

— Bizony, az időt nem lehet megállítani — nevetett az osztályvezető kedves nővér, aki maga is felére töpörödött és finom arcát keresztül-kasul szántották a ráncok. — Gyermekeitek itt az urak most, az ő ifjúságukat, reményeiket, álmaikat szolgálja itt minden.

— Kiöregedtünk, kikoptunk a régi kedves otthonból — panaszkodott ismét valaki.

Nyomott hangulatban érkeztek az intézet udvarára. Itt már kisebb csoportokra oszlott a társaság s tartózkodva beszélgetni kezdtek:

— Emlékszel még rám? — hallatszott az egyik csoportból.

— Ó, semmit sem változtál — felelte bizonytalanul a kérdezett.

— Én rögtön megismertelek — kedveskedett a harmadik.

— ... Mikor kaptál állást? Te mióta tanítasz? Jó a beosztásod? Mennyi a lakbéred? Hát a pótlékod? — vallatták egymást a másik csoportban.

— ... Ugyan ne mondd! Ikrek voltak az első? És leányok? Jaj, de kedves! — csendült fel az első nevetés. — Nekem csak egy fiam van, de már gimnázista.

Lassan mégis felélenkült a társaság, már csak egyes szavakat lehetett megérteni, zsongott-bongott az udvar.

Marianne most is egymagában állt, csakúgy, mint huszonöt évvel ezelőtt. Nyugodt, finom, kedves volt, de tartósan sehova sem csatlakozott. Edit titokban figyelte. Érdekelte őt már csak azért is, mert rajta kívül Mariannet senki sem szerette; ő sem merete elárulni vonzódását soha, félt a többiektől.

Hogy miért nem szerették Mariannet? Valószínűleg kicsinyes irigységből, valószínűleg, mert legkülönb volt valamennyi között. Volt benne valami kiismerhetetlen, titokzatos, öntudatos felsőbbség, amit mégis természetes egyszerűséggel hordott, mint kis gyermek az ártatlanságát. Kivált közülük, mint a színesstollú madár a szürke verebek közül és bár szelíd, kedves, szeretetteljes iparkodott lenni mindenkihez, mégis az lett a sorsa, hogy a borzas, veszekedő, irigykedő had megtépázta, kiverte maga közül.

Edit a diákleányok rajongásával titokban behódolt neki. Sokszor elnézte szomorú szemét, amelyek el nem sírt könnyeket őriztek, nézte a kis kemény ráncot szája szegletén, amelyben néma panasz szomorkodott és arról álmódott, hogyha egyszer az a titkon őrzött könnycsepp majd mégis kibuggyan, ha a panaszos sóhaj mégis elrepül, akkor ő előáll, nyiltan, bátran ajánlja fel baráti kezét. De Mariannak nem volt szüksége Edit barátságára, mindvégig magában maradt, a tekintete rajta is keresztülsíklott s bámulatos kitartással a messzeséget bámulta. Képesítő után udvariasan, de látható megkönnyebbüléssel nyújtott kezét társainak és elsőnek hagyta el az intézetet.

Azóta huszonöt év pergett le a végtelenség örök óráján, az iskolatársak régen elfelejtkeztek egymásról, Marianne azonban mindenki emlékezetében megmaradt. Ha véletlenül ketten találkoztak a régiek közül, Marianne mindig szóba került és az ő neve úgy hullott minden emlékre, mint ahogyan a meleg nyári eső finom cseppet szítal a tó síma tükrére, apró gyűrűt vet és újra elsímul. Edit is sokszor gondolt rá: vajjon látja-e még egyszer őt, vajjon lesz-e alkalma jóvátenni a multat. Huszonöt év óta várt erre az alkalomra. Most odalépett Mariannehoz, tüntető barátsággal nyújtotta felé kezét:

— Nem is hiszed, Marianne, mennyire örülök, hogy megint láthatlak — mondta jó hangosan. — Úgy szerettem volna találkozni veled, hogy vallomást tegyek szeretetemről, amelyet gyávaságból eltitkoltam. Megérted úgy-e, ha azt mondom: félttem a közhangulattól. De az élet nagy mester, ma már fájó szívvel tudom, hogy mit vesztettem el veled.

Marianne nem csodálkozott, anyás mozdulattal magához ölelte Editet.

— Nem újság ez nekem — felelte —, én jól tudtam, hogy szeretsz, láttam és főként megéreztem, de éppen a meghunyászkodásodért nem tudtalak viszonszeretni.

Edit szeme ijedten megrebbent, pirosság futotta be az arcát és bár nehezére esett, mégis ráemelte nyílt tekintetét.

— És most, Marianne? — kérdezte.

— Most? — ismételte ő meg a kérdést. Jól ismert pillantást vetett a messzeségbe, az ölelése szorosabb lett és minden pátoz nélkül felelte: Több ez, mint szeretet, amit érzek. Nagyrabecsülés, csodálat, de leginkább meghódolás előttem. Mert tévedni emberi dolog, de a tévedést bevallani isteni erény, sőt azt is hozzá kellett volna tennem, leg- és legritkább erény, amelyért neked most föltétlen meghódolás jár.

Bizalmasan összekaroltak, a többiekéről végleg megfejtkeztek. Pótolniok kellett a gyermekkor mulasztásait, nevetgéltek, beszélgettek, mindent tudni kívántak egymásról; kérdeztek, feleltek, újra kérdeztek, újra feleltek. Edit mégis elégedetlen volt. Marianne többet kérdezett, kevesebbet felelt, pedig ha titkát most meg nem tudja tőle — gondolta —, akkor továbbra is az a felsőbbiséges valaki marad és ő továbbra sem tud varázsa alól szabadulni. Felhasználta a legelső szünetet és gyorsan feltette a kérdést:

— Marianne, mondd, boldog vagy te?

Kicsit bosszankodott, hogy a váratlan fordulatra Marianne elnevette magát, kíváncsisága azonban hamarosan legyűrte bosszúságát. Feszülten várta a választ, pedig a kérdésre megint csak kérdés következett:

— Előbb mondd meg nekem, mi a boldogság? — nézett rá kutatóan.

— A boldogság? — nyújtotta el a szót Edit. — Definíciót vársz tőlem? Hát mondjuk: a boldogság a szeretet virága.

— Gondolod? — sóhajtott a Marianne. És amint Edit felnézett rá, rémülten látta, hogy azokból a régóta őrzött el nem sirt könnyekből egy fényes csepp vádlón fut alá.

— Hát jó — sietett helyreütni ügyetlenségét —, igazad van. Te könnyeket kaptál tőlünk a szeretetért. Azt mondom hát: a boldogság a beteljesülés. Marianne bólintott.

— Neked már beteljesültek a vágyaid?

— Természetesen — diadalmaskodott Edit — és boldogítottak.

— És bírod azóta is a boldogságot? Betöltött-e úgy, hogy most már nem bánt a vágy? — vallatta tovább.

— Nem... ő dehogy... rosszul értettél — hebegett Edit. — A boldogság utáni vágy sohasem hal meg, az örökké él, sőt mindig fokozódik.

— Hát akkor hol van a beteljesülés? — kérdezte csodálkozva.

Edit gondolkozva hajtotta le a fejét, nem tudott mit mondani. Szót-

lanul sétáltak tovább, kétszer is körüljárták az udvart, míg végre Marianne beszélni kezdett:

— A boldogság olyan, mint az ég kékje. Látjuk, csodáljuk, de megmagyarázni nem tudjuk és sohasem érjük el. Van és még nincs. Olyan, mint a levegő. Nélküle nem élhetünk, egyszerre mégis csak parányát bírjuk élvezni. Szüntelenül velünk van, bennünk él, hordozzuk magunkban, mégis mindenki keresi. Napsugár, aminek a melegét csak érezni lehet, de megfogni, rabul ejteni képtelenség. És mihez hasonlítsam még, hiszen maga az édes Üdvözítő is nyolcféleképpen magyarázta, hogy kik a boldogok, hogyan tudnék én egy rövid igennel vagy nemmel felelni kérdésekre!

Az udvaron már alig lézengtek, többen búcsúzatlanul mentek haza, a nap is elbujt, felhő futott eléje.

— Elmúlt ez a nap is. Látod, találkoztunk és örültünk egymásnak, most ismét elszakadunk, még emléke sem marad. És mióta elbujt a nap, mióta nem érezzük melegét, azóta egyre a hazamenetel jár eszünkbe. Így képzelted? Így akartad? Boldogság a beteljesülés?

Edít most szembefordult vele, sürgetve követelte:

— Miért akarsz továbbra is talány maradni előttem. Mondd el végre titkodat, most már én kérdezem tőled, mi a boldogság? És mi a te boldogságod titka?

Marianne arcvonásai megenyhültek, álmodozó, lágy kifejezést öltött, ismét a messzenéző növendékleány volt. Mintha saját magának mondaná, olyan halk szóval beszélt:

— A boldogság lidércfény az éjtszakában. Gyönyörű ígért, színes görögtűz, amely itt is, ott is fellobban, kínálja magát, biztat, csalogat, s ha utánafutunk, elillan előlünk. Ó, én is láttam megcsillanni mint jánosbogárkat közöttetek, de mikor utánanyúltam, ti eltapostátok. És később, diplomával a kezemben, hányszor futottam gyilkos vörös tüze után az élet nagy éjtszakájában, behúnyt szemmel, bódultan, sokáig... De egyszer mégis hajnal pirkadt az éjtszakára, fel kellett ébredni. Felkelt a nap és tüzes aranyában tágranylított lelkem maga a boldogság. S ha leszáll az este, lidércfény helyett Isten lámpáskája, a szelíd esthajnal csillag világít utamon, hűséges vezérem, soha meg nem téveszt, soha meg nem csal.

Önkénytelenül feltekintettek az égre s szemük megakadt az emelet egy színes ablakán, ahonnan halványpiros fény szüremlett.

— Csillagfény az éjtszakában — susogta Marianne áhítatosan.

Mielőtt elváltak, Edít megegyszer megszorította Marianne kezét:

— Marianne, még most sem tudom, hát van boldogság vagy nincs?

Lesz — nevetett vissza — és örökké fog tartani.

Király Ödönné.

A Szent Szív tisztelete hajdan és ma.

(Folytatás.)

Ő mondja el nekünk: «Egy napon megengedett nekem az Isten-Ember kebelén pihenni, ugyanakkor a szeretett «tanítvány is ott pihenhetett». S míg ez isteni Szív dobogása gyönyörködtette az Úr ez aráját, határozott kétütemű szívverés ütötte meg ez utóbbi fülét és Szent Jánostól kérte e tény magyarázatát, aki így szólt: «Én is hallám e kettősütemű szívverést az utolsó vacsora alkalmával, e két verése a Szent Szívnek, az Atya és az emberek iránti «szeretetét jelenti, amely egy és ugyanazon időben dobogtatja meg Jézus Szívét.» — «Miért nem szóltál nekünk Evangéliumodban e Szent Szívről?» — kérde Szent Gertrud Szent Jánost? Akkor mondá Szt. János: «A keletkező Egyházban csak az a feladatom volt, hogy az Igéről szóljak, de eljön az idő, mikor hamvadófélben lesz sokaknál a Szeretet tüze, s akkor fog megnyilvánulni az Isten-Ember Szeretetének lángja.

Tényleg, a XVII. században, mikor Port-Royalból, a Jansenisták tanításából indult meg a szívét-lelket dermesztő, jéghideg fuvalat, amely a legkétszínűbb alakjában hirdette az Isten iránt oly tiszteletet, amely irgalmának megölő betűje volt, mert megfélekedezett Istennek az emberek iránti szeretetről, mely szerint «Isten úgy szerette a világot, hogy az Ő egyedüli Fiát adá, hogy aki hiszen Őbenne, el ne vesszen, de örök élete legyen». (János ev. 3, 16.)

A Paray-le-Monialban történt kinyilatkoztatások ismeretesek, tehát nem megyünk be az ott történt látomások leírásába, melyekkel Szent Margit Máriát tüntette ki az Úristen. Csak azt jegyezzük meg, hogy ez újabb jelentkezésben Jézus Szent Szíve tövisszorosúval övezetten mutatkozott. A megnyílt Szívből a megbántott, félreismert szeretet panaszhangja hallatszott, Jézus különösen arra a fájdmárára figyelmeztetett, amely a szívek szeretet-hiánya, a lelkek ridegsége okoz neki, Szentsége imádatának, melyet élő szeretetnek nevez, nélkülözése fáj. Itt látjuk teljességében kibontakozni Szent Szívét, mint egy lángoló tűzhelyet, «Fornax ardens caritatis», amelyből kipattant az utolsó vacsora alatt az Eucharistia.

A Paray-le-Monialban történt nyilvánulásoknak voltak ellenvetői, de hiszen ez természetes, el is lehettünk reá készülve. A Jansenisták tanításai végletekig megdermesztették a lelkeket, szűkkeblűvé tették a szíveket, de Jézus megmondta szolgálóleányának: «Ellenségeim dacára uralkodni fogok». Az isteni Szeretetnek diadalmaskodni kellett az emberek ridegsége felett. — Gondoljunk csak vissza Szent Margit-Mária és a Boldog Colombiére felavatására, az elsőemeleti kis oltárra, a Paray-le-Monial noviciátus házában, ahol szinte dugva tudtak csak áldozni! És nézzük most, hová fejlődött napjainkban a Szent Szívnek a tisztelete, Jézus királyságának felállítása, kihirdetése, egész sorozata a nemzeteknek meghódolása, Krisztus.

Király előtt. Végre mi is megértjük, hogy a Szent Szív iránti áhitat az egyházi év ciklusának központja, — Jézus Szent Szíve tényleg és valóban a megtestesült szeretetnek szimbóluma, kifejezője. És a lelkek ezt érzik, tehát meg is értik.

Szemben az istentagadással, földalatti titkos aknamunkával, sátni gyűlölettel, melyet Krisztus Urunk és Egyháza ellen törnek, áll azoknak a nagy falankszja, akik megértették az «Ige» szeretetét, aki emberré lett, hogy Istent emberi szívvel, az embereknek hasonló szívével szerette.

Lisieuxi kis Szent Terézszel megértették az emberek is, hogy «szeretetet csak szeretettel lehet viszonzni». Az emberek hálátlansága által megsebzett Szent Szívet sietni fognak szeretetük gyöngédségével megengesztelni. Felismerik az Eucharishtiában Jézus Szent Szívének felséges adományát, melyet eddig alig értettek meg. Lelküket, szívüket, hódolatukat, egész életüket felajánlják a Szentséges Szeretet szolgálatára és egyesülni kívánnak Isten Bárányával a világ bűnének megváltására. Igyekezni fognak eucharisztikus életet élni, amelyben az áldozathozatal szelleme arra fogja őket vinni, hogy maguk teljes átadásával, engesztelés utáni vágytól sarkalva igyekezzenek mindazon sérelmeket jóvátenni, melyek Jézus Szent Szívét oly fájdalmasan sebzik.

Oltáregyleti tagjaink! Kell, hogy e jóvátételi szellem egész valónkat áthassa. Bármily társadalmi állásban is legyünk, családi körülményeinkben teljesítendő kötelességeink bármilyen formái között, mindenütt megvan a szeretetsugarta áldozathozatalnak a helye. Ne húzzuk ki magunkat az áldozathozatal törvénye alól, adjunk, tegyünk, segítsünk mindannyian tehetségünk, de különösen szeretetünk arányában. Hagyjuk szeretetünket az áldozat tüzeiben elégni, adjuk át magunkat Jézus Szent Szívének, az Ő tüzeiben égjünk el, — Eucharisztikus lelkünk csak azt a feladatot tűzze ki maga elé, hogy hűségesen álljon a Szent Szív szolgálatában, hagyja magát a Szent Szív lángja által megtisztulni.

Ne vegyétek e gondolatokat szentimentális kijelentéseknek. A keresztény ember Krisztus képe, az áldozathozatal pedig Krisztustól elválaszthatatlan. Sajnos, a mai kor keresztény embere nehezen tudja ez igazságot megérteni, s ezért van oly nagyszámban gyáva, megalkuvó, gerinctelen, gyengejellemű egyén és oly kevés öntudatos, bátorszívű, Krisztust követő keresztény.

A Szent Szívnek lángoló, jól átértett ájtatossága, tisztelete megtanít bennünket az áldozathozatal szükségességére, édességére, amely nélkül nincs igazi kereszténység.

Szent Chrysostomus mondá Szent Pálról: «Cor Pauli, Cor Christi»,¹ jó jellemzése annak, aki így tudott írni: «Vivo jam, non ego, vivet in me Vere Christus»² és akinek jelmondata: «Mihi vivere, Christus»³ volt I. E.

(Vége.)

¹ Pál szíve: Krisztus szíve. ² Élek én, de már nem én, hanem valóban Krisztus él bennem. ³ Krisztus az én életem.

Jelentés

Budapest, VIII. ker. Szent József Egyházközség hitbuzgalmi szakosztályát képező oltáregyleti fiók fiz évi működéséről.

Istennek mérhetetlen jóságából tízéves multra tekinthet im' vissza az Oltáregyesület a Józsefvárosban; nem hosszú idő, különösen abból a szempontból nem az, hogy a világ módjára ünnepelnünk lehetne, — de arra mindenestre alkalmas, hogy az eseményeken elgondolkozzunk és a tanulságokat halhatatlan lelkünk javára értékesítsük.

A gyászos emlékü vörös uralom bukása után a lelkiélet élénk fellendülést mutatott fővárosszerte, — mindenütt erősen sóvárogtak az emberek azon békéért, melyet a világ nem adhat. 1920 végén már mindig határozottabb formában merült fel a gondolat, hogy a lelkeket tömöríteni kell egy magasabb eszme körül, hiszen olthatatlan vágy töltötte el őket: megtalálni az utat az örök fény felé. Lehetett volna-e a cél elérése érdekében jobb megoldást találni, mint az Oltáregyesületbe való belépést — illetőleg ezzel együtt a hitbuzgalmi szakosztály megalakítását? — bizonyára nem!

Évi jelentéseinkben lapozgatva sok kedves feljegyzést találunk a megszervezés idejéből és az azóta elmúlt évtizedről is; így az első évi beszámolóban olvassuk, hogy 1921 januárjában dr. Mészáros János prelátus úr Öméltósága kezdeményezésére már el volt határozva, hogy az oltáregyesületi fiókot meg kell alakítani és egy hónap múlva már 74 törzskönyvezett tag volt együtt, akik február 27-én, a hó negyedik vasárnapján meg is tartották első nyilvános szentségimádásukat, mindjárt abban a formában, mint ma is: a szentélyben két sorban felállított térdeplőkön elől 4 férfi, hátrább 8 nő imádkozta a kenyérszínben elrejtőzött mennyei nagy Felséget. Márciusban már megvolt a szentségimádási-iv és a tagértekezlet is; áprilisban már 153 tag volt együtt s megvolt az alapszabályszerű vezetőség is: főterjesztő és terjesztőnk megválasztása által, sőt a szép számban csatlakozott férfiakra való tekintettel férfiakat is kinevezett a Központ terjesztőkké, ami meglehetősen ritkaság volt még abban az időben. A Központ erősen felfigyelt a Józsefvárosra, mint azt április 24-én megtartott szentbeszédében azóta Istenben boldogult dr. Babura László oltáregyesületi igazgató kifejtette, kiemelve az úgyszólván napok alatt összesereglett tagok örvendetesen szép és sokat ígérő létszámát. Ez időtől kezdve rendszeres jegyzőkönyvet vezetünk a tagértekezletekről s volt már jegyzőnk és rendezőnk is, az utóbbi két tisztség betöltésére egy személyben. A kezdeti buzgóság egyik legszebb eredményének tekintjük azt a határozatot, hogy 1921 május 22-ike óta közösen járulunk a szentáldozáshoz. Ugyanazon év június hó 26-án a templom kórusának hangolótermében megtartott tagértekezleten a tagok száma a

200-at meghaladta; a november 27-én ugyanazon helyiségben megtartott tagértekezleten pedig igaz szívből eredő nagy lelkesedéssel üdvözölkfük szeretve tisztelt igazgatónkat, plébánossá történt megválasztása alkalmából, aki akkor válaszában úgy nyilatkozott, hogy amit itt tapasztalt, valóban az öskeresztények első századaira emlékeztet, a pásztor és nyáj közötti benső szeretetet illetőleg. Ez alkalommal megszerveztük az ú. n. munka-órákat is, mert «a templomi fehéreneműek szakadozottak (voltak), nemkülönben az egyházi ruhák is, sürgős javításuk elkerülhetetlenül szükséges» — mint erről az akkori jegyzőkönyv így szószerint megemlékezik. Azóta minden jókarba helyezve és ez állapotban tartva példás rendben van, mint azt mindnyájan jól tudjuk. — Kedves Testvérek. ezt az Oltáregyesület vette a gondozásába és nem lehetne megfelelőbb állapotokat ezen a téren még csak el sem képzelni! Meg kell azt is említenünk, hogy a templomi gyűjtést is már az első hónapokban megszerveztük, mint külön szakosztályt s a hívek adományát mindenkor be is szolgáltattuk a Központnak, hogy a szegény templomok felszerelésére irányuló nemes törekvését minden erőnkkel mi is előmozdíthassuk. Részletes adatokat a pénztári jelentés tartalmazza. Az oltárok díszítésére és a virágok ápolására is már ezidőben vállalkoztak kedves tagtársaink, dicséretreméltó eredménnyel. Az összes körmeneteken már a megalakulás első éve óta testületileg vettünk részt és fegyelmezettségünkkel olyan rendet sikerült behoznunk e téren is, amely előttünk itt teljesen ismeretlen volt. 1922 július 23-án megtartott tagértekezletünkön nagy szeretettel emlékeztünk meg egy kedves családi ünnepség lefolyásáról, mely az Oltáregyesületet közelről érintette: Glatz Géza nagyérdemű templomiatyánk és kedves Nejének — jelenlegi közszeretethen álló elnökasszonyunknak — ezüstmenyegzőjén vettünk részt teljes számban. Az ünnepély május 27-én volt és a zsúfolásig megtelt templomba igen sokan nem jutottak be. Ekkor adományozták templomunknak azt az ereklyés kegyképet, mely a Szent Antal-oltár fülkéjében nyert elhelyezést. — Egyik tagtársunk ezen az értekezleten indítványozta, hogy a beteg tagjainkért imádkozzunk, az elhunytakért pedig szentmisét szolgáltassunk. — Második évi közgyűlésünket 1923 március 25-én tartottuk meg és a terjedelmes jelentésből egyetlen mondatot óhajtunk csak idézni, mely szószerint így hangzik: «Nagy reménységgel töltenek el mindnyájunkat a szentségimádási napokon rendszeresített közös szentáldozásaink, melyeken minden alkalommal többen szoktak résztvenni. Ilyenkor öröm nézni, hogy a tagtársak mennyire otthon érzik magukat az Úr Jézus szentélyében, amikor a mennyből szállott kenyérrel táplálják lelküket!» E közgyűlésen ment határozatba, hogy a közös szentáldozások napján bemutatandó szentmisénél a mi férfitagjaink ministráljanak. — Harmadik évi közgyűlésünk 1924. év hetvened-vasárnapján, február 17-én volt, ekkor már 449 törzskönyvezett tagról számolhattunk be. Az 1924. esz-

tendőről meg kell említenünk, hogy plébánia-templomunk renoválási munkálatai miatt sok nehézséggel kellett megküzdenünk; így például Szent József-napján csupán a közös áldozáshoz járulhattunk, a szentségimádást azonban fájo szívvel el kellett hagynunk, mert akkor éppen a szentély megújítását végezték. Ugyanígy jártunk el egy hónap mulva, április 27-én, Fehérvasárnapon is, míg május és júniusban teljesen szünetelt minden tevékenységünk. A következő négy hónap folyamán is voltak még akadályok, de amit a körülmények engedtek, mindig elvégeztük. Végre november 23-án a megszépült istenháza benedicálása is megtörténhetett, amit a pannonhalmi Főapát úr végzett. Most már ismét felvehettük a kényszerűségből abbahagyott rendszeres tevékenységünket, amire márcsak azért is nagy szükség volt, mert a taglétszám igen jelentős csökkenését kellett fájdalmasan tapasztalnunk. Az előző évi közgyűlésen kimutatott 449 tagból ugyanis a negyedik év végén már 15 halott, 41 elköltözött, 166 pedig elmaradt, úgyhogy 1925 január 25-én már csupán mintegy 281-es taglétszámunk volt. Bizony lehangolt bennünket ez a feltűnő létszámapadás, de azért mégis bíztunk abban, hogy a küszöbön levő «Anno Santo» folyamán örömben is leszen részünk. És nem csalódtunk! Így június 28-án, amikor a kápolna feletti oratóriumban tagértekezletre gyűltünk össze, a napirend tárgyalása előtt meleg szeretettel üdvözlöttük főtisztelendő Helyiigazgató plébános urunkat, akit akkor kegyelmes főpásztorunk, az azóta Istenben boldogult dr. Csernoch János bíboros-hercegprímás úr. Őminenciája préposttá méltóztatott kinevezni. — Az október 18-iki szép vasárnap pedig felejthetetlen lesz előttünk mindvégig. E napon áldotta meg szép új zászlónkat kegyelmes Főpásztorunk, valamint a 15 mázsás Szent József- és a kisebb Magyarok Nagymagasszonya harangokat is. Őminenciája ezekután háromnegyedórás magasan szárnyaló szentbeszédet is intézett a hívekhez, majd ezt követőleg példát nyújtó áhitattal hallgatta meg szeretett Plébános urunknak első préposti szentmiséjét. Mindezekről az október 25-iki tagértekezleten számoltunk be, amikor arról is értesültünk, hogy dicsőségesen uralkodó Szentatyánk az Oltáregyesület két elnökasszonyát a «Pro Ecclesia et Pontifice» érdemkeresztel tüntette ki, akiknek az Érseki Helytartó úr öméltsága november 22-én adta át e szép kitüntetés jelvényét. 1926 január 24-én megtartott tagértekezletünkön határoztuk el, hogy közös szentáldozásainkon a közgyónást fennhangon mondjuk el.

Ötödik évi közgyűlésünket 1926 február 28-án tartottuk meg a Kath. Munkásnők Egyesülete helyiségében, ahol azon időben a tagértekezletre is egybegyűltünk. Ezen alkalommal értesültünk igaz örömmel, hogy az ú. n. Galszter-féle ház vétel útján az Egyházközség birtokába került s alkalmas átalakítások végrehajtása után mint «székház» az Oltáregyesület rendelkezésére is fog állani. A tagok létszáma az ezidőben végrehajtott rendezés

után 67 férfi és 217 nő = 284 volt. Ez a szám az 1926 október 24-én előterjesztett beszámoló szerint 350-re emelkedett, mely szám magában véve itt, a Szent József-egyházközség területén nem nagy ugyan, de azon körülménynél fogva, hogy a törzskönyv rendezése után mutatkozott, annyiban örvendetes, mivel ez a 350-es szám már valóban aktív tagokat fejezett ki. 1926 november 28-án gyűltünk össze utoljára a Kat. Munkásnők Egyesületének szívesen rendelkezésünkre bocsátott helyiségében, mivel akkor a székház átalakítási munkálatai befejezés előtt állottak. A munkálatok bevégeztetvén, december 12-én délelőtt 9 órai kezdettel megvolt a házszentelés is, melyen a Székesfőváros polgármestere is megjelent s kíséretében voltak Liber Endre és dr. Purébl Győző tanácsnokok. A szertartás után itt a nagyteremben gyűltünk össze és az ünnepély keretében az Érseki Helytartó úr öméltósága szívekbe ható hatalmas, meggyőző erejű beszédében fejtette ki e ház magasztos hivatását és körvonalazta azt a munkát, melyet a megszentelt falakon belül kell majd elvégeznünk, az aktív katolicizmus emelgűjabb fellegvárában.

Hatodik évi közgyűlésünket 1927. évi február 27-én itt a nagyteremben tartottuk meg; az oltáregyesületi Központot főtisztelendő Mátrai Gyula képviselte, aki a templomban szentbeszédet intézett hozzánk ezen alkalomból és a szószékről azon kijelentéssel örvendeztetett meg bennünket, hogy a józsefvárosi fiók működésével kiválóan meg vannak elégedve. — A beszámolóból ki kell emelnünk a törzskönyv végleges rendezését, melynek eredményeként a hatodik év végén 80 férfi és 303 nő = 383 volt a tagok pontos létszáma; ebből mindenestre kitűnt az, hogy a törzskönyvben szereplő 529 ezen időpontig beiratkozott tag csak a papiroson volt meg, mert a valóságban csupán 383 nyilatkozott arra nézve, hogy az Oltáregyesület tagjának tekinti magát s ezzel a csoporttal számolnunk is lehetett, míg a többi 146 nagyrésze egyáltalában nem volt feltalálható, közöttünk soha meg nem jelent és egy fillér adományt sem adott. A közös szentáldozásokon résztvevők száma a rendes tagok buzgósága folytán növekedőben volt és épületes hatásukat kifelé is észlelhettük. Erre vonatkozólag legyen szabad P. Banghára hivatkoznunk, aki a székház avatásának napján a 8 órai szentmise alatt intézett buzdító szentbeszédet az úgynevezett «vándoráldozásra» egybegyűlt férfiliga tagokhoz és jóleső meglepetéssel látta a szószékről azt a megkapó képet, mely szeméi elé tárult; itt érvényesült az Oltáregyesület tagjainak példás önfegyelmezettsége, amelyet természetesen a ligatagok is követtek. Sikerült ugyanis elérnünk, hogy a templomot szorongásig megtöltő hívősereg a legcsekélyebb zavar és torlódás nélkül vehette magához a Legszentebbet. P. Bangha a legnagyobb elismeréssel szólott ezen tapasztalatáról, melyre — úgy mond — igazán nem volt elkészülve. Ezen közgyűlésünkön főtérjesztő elnökasszonytól a tagok alamizsnáiról beszámolva, igaz örömünkre még arról

is értesültünk, hogy mi szolgáltatott be azon esztendőben a legnagyobb összeget a Központnak. Nem hivalkodásból hoztuk ezt akkor a tagok tudomására, hanem azért, hogy értesüljenek adományaiknak hovafordításáról és lássák, hogy még a legszegényebbek részéről is szívesen hozott anyagi áldozat az Oltáregyesület egyik fontos céljának megvalósítására: és pedig a szegény templomok felszegélyezésére jutott el illetékes helyre. Végül — mint az előző években is minden közgyűlésen — a munkaórákról megszerkesztett részletes jelentés következett.

1928 január 22-én 7. évi közgyűlésünkön egy csendes munkálkodásban eltelt esztendőről számoltunk be; a tagok létszáma ekkor 98 férfi és 320 nő = 418 volt, tehát igen szerény szaporulat — 35 főből álló — mutatkozott. Ezen alkalommal értesültünk a Blboros-hercegprímás úr Őminenciája, kegyelmes új főpásztorunk hazaérkezéséről, akinek bevonulása valószínűs diadalút volt; nagy lelkesedéssel köszöntöttük Őt gyermeki hódolattal, igaz szeretettel. E közgyűlésen ment határozatba, hogy a szentségimádási-íven kiírt tagjainkat levelezőlapon értesítjük, hogy a pontos megjelenésről meg ne feledkezzenek; azóta minden hónapban 125 darab ilyen értesítőlap megy a tagok címére, amivel a szentségimádások rendezését lényegesen megkönnyítjük. Ezen év május 28-iki (Pünkösdhétfő) tagértekezletünkön a munkaórák idejét célszerűségi okokból a hó 2. és 4. keddjére tettük át. Ekkor szereztük be a 6 darab díszes lámpát, valamint a vállszalagokat és kesztyűket is és az úrnapi körmenet rendezését átvéve elhatároztuk, hogy a baldachinvivők az Oltáregyesület férfitagjaiból kerüljenek ki. Ezen intézkedések igen szép sikerre vezettek már az első alkalommal is és különösen a példás rend volt igazán imponáló.

1929 február 24-én 8. évi közgyűlésünkre jöttünk össze és nagy volt az örömünk azon, hogy az Érseki Helytartó úr öméltsága ez alkalommal is megtisztelt bennünket szíves megjelenésével. A törzskönyvben akkor 101 férfi és 329 nő = 430 volt a tagok létszáma. A Szentatya jubileumára is felhívtuk tagjaink figyelmét, különösen a missziók szándékára végzendő imádkozást szorgalmaztuk, míg a felszerelések beszerzéséhez szükséges anyagi hozzájárulásunk fejében egy cibóriumra 150 pengőt szavazott meg a tagértekezlet; ugyanakkor a háznagy jelentette, hogy az 1929. év kezdetétől havonként hányan járultak a szentáldozáshoz. December 22-iki tagértekezletünkön igen szépen sikerült ünnepséget tartottunk, Őszentsége arany-miséjéről emlékeztetve meg; a jubiláló Szentatya ragyogó ívelésű pályájának ismertetése után szívvel-lélekkel fohászkodtunk az Egek Urához: «Tartsd meg Isten Szentatyánkat, Krisztusnak helytartóját!»

A római világközpontból. Vannutelli bíboros halálával megüresedett az eucharisztikus kongregációk bíbornok protektori állása. Ezt a tisztelet most *Serafini* bíborosra bízta Őszentsége. Az új Kardinális Protektor ápr. 27-én vette pártfogása alá az Oltáregyesületet. Az aktus — mint az *Annales du très Saint-Sacrement* írja — impozánsan ünnepélyes, és családiasan bensőséges volt. Serafini bíborost ünnepélyesen fogadták a «Corpus Domini» templomban. Rövid szentségimádás után a bíboros elfoglalta trónját. Ekkor a római főegyesület új igazgatója — Mgr. Campa Lajos, akit Mgr. Fabery helyébe nevezett ki a Szentatya — felolvasta az apostoli brévé, melyben Serafini bíborost az Oltáregyesület protektorává nevezi ki a Szentatya. A bréve felolvasása után Landucci atya, mint a templom lelkésze köszöntötte a bíboros protektort.

Serafini bíboros — válaszolva az üdvözlésre — a jó Isten különösen kegyes ajándéknak tekinti az új tisztséget «Ajándéknak nevezem, mert akit a jó Isten ilyen mű előmozdítására hívott meg, annak ezt a hivatást ajándéknak kell tekinteni

és hálát kell adnia az Úrnak azért, hogy ilyen nagyszerű és fölséges téren dolgozhat; előmozdíthatja az Úr Jézus dicsőségét, aki valóságos jelenlétével ajándékozott meg bennünket a legfelségesebb Oltárszentség révén. És mit mondjak magamról, aki Bolsenában születtem és Orvietóban nevelkedtem! Bolsena az eucharisztikus csodának tanuja, Orvietóban őrzik az Úr szentséges vérével áztatott karporalét! Mit mondjak magamról, aki eucharisztikus diadalok között születtem! Mit mondjak magamról, aki szent tradíciók közepette éltem Orvietóban, ahol IV. Orbán pápának Boldog Éva megjósolta, hogy az Eucharisztia pápája lesz; és valóban ő volt az, aki az egész világra kiterjesztette az Úrnapi ünnepét! Isten kezét látom működni abban, hogy az Eucharisztia új diadalainak előkészítésére kaptam meghívást. Mert az Oltáregyesületnek nem kizárólagos célja az örökimádás, hanem a szegény templomok segélyezésének oly magasztos műve is. Erre az egyesületre oly találóan alkalmazhatók Szt. Pál szavai: «Jézus Krisztus, aki érettetek szegénnyé lett,

hogy szegénysége által gazdagítson benneteket. Erre a szentpáli gondolatra van alapítva az Oltáregyesület. Az Úr az Eucharisztiaiban folytatja életét és reánk bizza szegénységét szeretete szentségében. Azáltal, hogy nekünk alkalmat ad az Ő megsegítésére, valóban gazdaggá tesz bennünket. Vár bennünket, hogy gazdagokká tehesen. Mily csodálatos cseréje a szegénységnek és gazdagságnak!

Ma sokkal inkább, mint valaha, — szükség van arra, hogy az oltáregyesület elterjedjen, mert a templomok szaporodnak és az anyagi viszonyok mindig nehezebbé teszik az isteniztséget külső méltóságát. Azért mátol fogva különösen is kérem Isten áldását az oltáregyesület minden tagjára és azt mondom mindenkinék: Bátorság! az Úr velünk! Fejlesszük ki az Eucharisztia kultuszát, mert abban van a mi erőnk.

Ezután az oratóriumba vonult a bíboros főpap, ahol az örökimádó apácák és oltáregyleti tagok gyűrűcsókra járultak eléje. Majd a nagy teremben a gyermekek evangéliumi produkcióit nézte végig. Utána újra visszatért a templomba, ahol szentségi áldásban részesítette a nagy számban összegyűlt hívőket. — Imádkozzunk oltáregyesületünk új protektoraért, hogy mindenkor hatalmas pártfogója és eredményesen dolgozó előmozdítója legyen az eucharisztikus ügyeknek.

Két oltáregyleti igazgató lett plébános. Igazán szívből örülünk annak a kitüntetésnek, amely *dr. Hauser*

Ignác belvárosi oe. igazgatót és *dr. Pálfi Lajos* krisztinavárosi oe. igazgatót érte akkor, amidőn a városházán ügyszólván egyhangúlag választották meg előbbit erzsébetvárosi, utóbbit újlaki plébánossá. Mindkét plébánián, ahol eddig működtek igazán lelkes munkásai voltak az oltáregyesületi gondolatnak. Mindketten szinte a teljes élettelenésgből emeltek a legvirágzóbb állapotba az oltáregyesületeket, azért e helyen is kifejezi háláját irántuk a Központ és a szentségi Jézus bőséges áldását kívánja új állásukban való munkálkodásukra. Legyen sok öröme apostoli munkájukban és találjanak mindig vigaszt az oltáregyesületi élet középpontjában álló Eucharisztiaiban.

Imaszándékainkra nem hiába imádkoznak az Oltáregyesület buzgó tagjai. Nemrég számoltunk be az áprilisi imaszándékunkra végzett imák eredményéről, most pedig a májusi imaszándékunkkal kapcsolatban megemlíthetjük, hogy egy úrhölgy, aki maga szeretett volna reparatrix (örökimádási) apáca lenni, de annak akadályja volt, most azzal akarja előmozdítani a reparatrix hivatásokat, hogy a belépni szándékozó, de vagyontalanságuk miatt akadályozott leányok *hivatásának előmozdítására évente kettő ezer pengőt* ígért meg, amely mindig az év augusztusában lesz esedékes. Igen örvendetes már ez is, bár akadna nemesszívű alapító, aki az új zárdát is fölépítené!

Jótekonyság. Ezúttal a Szt. József és kis Szt. Teréz Leány Otthonunkról (árvaleányok számára az Oltáregylet központi házában) van szó, amelynek *özv. dr. Szüts Károlyné* úrnő, egy divánt és két fotólt, két nagy szekrényt, egy kredencet, egy tálaló- és egy ebédlőasztalt, hat széket és több konyhai eszközt volt kegyes adományozni. A nagylelkű úrnő azt gondolta, hogy ahelyett, hogy olcsó áron eladná e neki fölösleges bútorokat, jót tesz vele Szt. József és kis Szt. Teréz árváival, akiknek egykor nagy áldás lesz, hogy lesznek saját bútoraik, ha egyszer majd teljesen az intézet célját szolgáló házba költözhetnek. Midőn e helyütt is hálás köszönetet mondunk az értékes adományokért, hasonló kegyes jóságot kérünk az intézmény számára másoktól is. Isten fizesse meg.

Örökölt az Örökimádás templom. Dunapatajról nemrég meglepő levelet hozott egy fiatalember. Garai főtitisztelendő úr, az ottani plébános, arról értesítette az oe. ügyv. igazgatóját, hogy Sárközy Éva nevű híve, egy zenésznék özvegye (férjezett Sárközy Józsefné), aki sok éven át járt az Örökimádás templomba, erre az ő feledhetetlen templomára hagyta dunapataji nádfedeles házacskájának felét. Még a

szokásos fórumokon nem ment át a végrendelet és az érték nem is lesz több 500—600 P-nél, de annál inkább megbecsülésre érdemes, az a lelkület, amely ehhez az örökséghez juttatta a szentségi Jézus kedves templomát, az Örökimádást. 1932-ben ügyis 25 éves jubileuma lesz az Örökimádásnak és még mindig hiányoznak templomunk harangjai, tehát a hagyatékából befolyó összeget erre a célra irányozzuk elő. A boldogultért az Oltáregyesület ügyv. igazgatója a hír vételét követő napon szentmisét mondott, de emellett a jócselekedete is imádkozni fog a boldogultért annak a harangnak a hangjában, amely legalább részben az ő hagyatékából készül majd, az Örökimádás templom számára. Ebben is az oltáregyesületérti imádságok kegyes meghallgatását látjuk. A szentségi Jézus házáat szerető eme nemes lelket az oe.-i tagok buzgó imáiba ajánljuk.

Harangalapunkra N. N. 5 P-t adományozott. Isten fizesse meg! Itt említjük meg, hogy az odiózus gyűjtés elkerülése végett külön jótévőt keresünk, aki valamilyen kegyeletes szándéktól vezéreltetve egymaga öntetné meg az Örökimádás hiányzó nagyharangját. A kisebbek öntési költségeit könnyebben össze tudnók hozni.

«Áldassék végnélkül és dicsőíttessék a legméltóságosabb Oltáriszentség».

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.